

DEZE
ROYALS
MAKEN JE
KAPOT

#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLERAUTEUR

erin watt

DE ROYALS
VERRAAD

Verraad

Van Erin Watt verscheen:

De Royals – Verleiding (1)

De Royals – Verraad (2)

erin watt

DE ROYALS
VERRAAD

HOOFDSTUK 1

REED

Het huis is donker en stil als ik via de bijkeuken naar binnen ga. Bijna duizend vierkante meter, en er is geen mens. Ik grijns breed. Als mijn broers de hort op zijn, de huishoudster weg, en mijn vader wie weet waarnaartoe, hebben mijn meisje en ik het huis helemaal voor onszelf.

Cool.

Ik draaf door de keuken en neem de trap aan de achterkant. Hopelijk wacht Ella boven in haar bed op me, cute en sexy in een van mijn oude T-shirts waar ze de laatste tijd in slaapt. Het zou nog beter zijn als dat het éne is wat ze aanheeft... Ik versnel langs mijn kamer en Easton en Gids oude kamer tot ik voor Ella's deur sta, die helaas dichtzit. Als ik aanklop, krijg ik geen reactie. Fronsend vis ik mijn telefoon uit mijn achterzak en stuur haar een kort berichtje.

Waar zit je, schatje?

Ze reageert niet. Ik tik met mijn telefoon tegen mijn been. Ze is waarschijnlijk op stap met haar vriendin Valerie, en dat is eigenlijk maar beter, want ik kan wel een douche gebruiken voordat ik haar zie. De jongens hebben vanavond bij Wade een hele

hoop wiet zitten roken en ik wil niet dat Ella's hele kamer ernaar gaat stinken.

Nieuw plan: douchen, scheren en dan mijn meisje opsporen. Ik trek mijn T-shirt uit, maak er een prop van en duw mijn slaapkamerdeur open zonder de moeite te nemen het licht aan te doen. Onderweg naar mijn badkamer schop ik mijn schoenen uit.

Ik ruik haar al voordat ik haar zie.

Wat krijgen we...

Met de misselijkmakende geur van rozen in mijn neus draai ik me om naar mijn bed. 'Dit meen je niet,' grom ik als ik de donkere gedaante op mijn matras zie.

Terwijl er een steek van ergernis door me heen gaat, been ik terug naar de deur en doe het licht aan. Daar krijg ik meteen spijt van, want de lichtgele gloed die de kamer vult, onthult de naakte rondingen van een vrouw met wie ik niets te maken wil hebben.

'Wat doe jij hier, verdomme?' snauw ik tegen de ex-vriendin van mijn vader.

Brooke Davidson glimlacht verlegen. 'Ik heb je gemist.'

Mijn mond valt open. Meent ze dat verdomme nou echt? Ik kijk snel door de gang heen en weer om er zeker van te zijn dat Ella nog steeds weg is. Dan loop ik recht op het bed af.

'Eruiet,' grom ik, en ik pak haar pols om haar van mijn bed te trekken. Shit, nu zal ik de lakens moeten verschonen, want als er iets is wat erger stinkt dan bier en wiet, dan is het wel Brooke Davidson.

'Waarom? Je hebt nooit eerder geklaagd.' Ze likt langs haar rode lippen op een manier die waarschijnlijk sexy bedoeld is, maar waar ik misselijk van word. Er zitten een hoop lijken in de kast van mijn verleden waar Ella niets van weet. Een heleboel dingen die haar ronduit misselijk zouden maken. En de vrouw hier voor mijn neus is er een van.

‘Ik kan me heel duidelijk herinneren dat ik had gezegd dat ik je slettenlijf nooit meer wilde aanraken.’

Brookes zelfingenomen glimlach wordt dun. ‘En ik had gezegd dat je niet zo tegen me moet praten.’

‘Ik maak zelf wel uit hoe ik tegen je praat,’ bijt ik haar toe. Ik werp nog een blik op de deur. Van wanhoop breekt het zweet me uit. Brooke mag hier niet zijn als Ella thuiskomt.

Hoe zou ik dit in godsnaam ooit moeten uitleggen? Mijn blik valt op Brookes kleren, die over de vloer verspreid liggen: het blote mini-jurkje, het kanten ondergoed, een paar naaldhakken.

Mijn schoenen zijn toevallig naast die van haar beland. Alles hier schreeuwt ‘seks’.

Ik gris Brookes pumps van de vloer en smijt ze naar het bed. ‘Wat je ook in de aanbieding hebt, ik hoef het niet. Rot op.’

Ze gooit de schoenen terug. Een van de hakken schraapt langs mijn blote borst voordat ze op de vloer belanden. ‘Dwing me maar.’

Ik knijp in mijn nek. Behalve haar met geweld optillen en naar buiten gooien, weet ik niet goed wat ik kan doen. Wat moet ik verdomme zeggen als Ella zou zien dat ik Brooke mijn slaapkamer uit sleurde?

Hé, schatje, let maar niet op mij. Ik zet de vuilnis even buiten. Ik ben een paar keer met het vriendinnetje van mijn vader in bed gedoken, weet je, en nu het tussen hen uit is, geloof ik dat ze weer onder mijn lakens wil. Dat is niet ziek of zo, toch? En dan een opgelaten lachje.

Ik bal mijn vuisten langs mijn lichaam. Gideon heeft altijd al gezegd dat ik zelfdestructief was, maar man, dit is zelfvernietiging op een heel nieuw niveau. Ík heb dit gedaan. Ik heb me door mijn kwaadheid op mijn vader met dat kreng het bed in laten drijven. Ik hield mezelf voor dat hij het verdiende dat ik zijn vriendin naaide, na wat hij mam had aangedaan.

Nou, nu sta ik zelf voor joker.

‘Trek je kleren aan,’ bijt ik haar toe. ‘Wij zijn uitgepraat...’ Ik zwijg als ik voetstappen in de gang hoor.

Iemand roept mijn naam.

Brooke houdt haar hoofd schuin. Zij hoort het ook.

O shit. O shit. O shit.

Ella’s stem klinkt pal voor mijn deur.

‘O joepie, Ella is thuis,’ zegt Brooke, terwijl mijn hartslag onregelmatig in mijn oren bonst. ‘Ik heb een nieuwtje voor jullie allebei.’

Het is waarschijnlijk het stomste wat ik kan doen, maar er gaat maar één gedachte door mijn hoofd: *doe iets*. Dat mens moet hier wég.

Dus laat ik alles vallen en ik storm naar voren. Ik grijp Brookes arm om haar van de matras te sleuren, maar dat kreng trekt me naar beneden. Ik probeer contact met haar naakte lichaam te vermijden, maar dan verlies ik mijn evenwicht. Zij maakt daar gebruik van en duwt zichzelf omhoog tegen mijn rug. Een zachte lach puft in mijn oor als haar tieten van de plastisch chirurg mijn huid branden.

Ik kijk in paniek naar de draaiende deurklink.

Brooke fluistert: ‘Ik ben zwanger en het kind is van jou.’

Wat?

Mijn hele wereld komt met een ruk tot stilstand.

De deur zwaait open. Ella’s prachtige gezicht kijkt naar me. Ik zie haar gezichtsuitdrukking van blijdschap omslaan in shock.

‘Reed?’

Ik ben verstijfd, maar mijn hersens proberen op volle toeren te berekenen wanneer Brooke en ik het voor het laatst hebben gedaan. Het was St. Patrick’s Day. Gid en ik hingen wat rond bij het zwembad. Hij werd dronken. Ik werd dronken. Hij was idioot overstuurd over iets. Pap, Sav, Dinah, Steve. Ik begreep het niet helemaal.

Vaag dringt tot me door dat Brooke giechelt. Ik zie Ella's gezicht, maar eigenlijk zie ik het ook niet. Ik zou iets moeten zeggen, maar dat doe ik niet. Ik ben druk. Druk met panisch worden. Druk met nadenken.

St. Patrick's Day... Ik was naar boven gestrompeld en in bed gestort, en werd wakker met een vochtige, warme zuiging aan mijn pik. Ik wist dat het Abby niet was, want ik had het al met haar uitgemaakt en ze was er sowieso het type niet naar om mijn slaapkamer binnen te sluipen. En wie ben ik om een gratis pijpbeurt af te slaan?

Ella's mond gaat open en ze zegt iets. Ik hoor het niet. Ik zit vast in een vrije val van schuldgevoel en zelfminachting en kan er niet uit loskomen. Ik kan alleen maar naar haar staren. Mijn meisje. Het mooiste meisje dat ik ooit heb gezien. Ik kan mijn blik niet losmaken van al dat gouden haar, die grote blauwe ogen die me smeken om een verklaring.

Zeg iets, draag ik mijn onwillige stembanden op.

Mijn lippen willen niet bewegen. Ik voel een koude hand tegen mijn nek en krimp ineen.

Zeg iets, verdomme. Laat haar niet weglopen.

Te laat. Ella rent de deur uit.

De harde klap van de deur schudt me wakker. Een beetje. Ik kan me nog steeds niet bewegen. Ik kan amper ademen.

St. Patrick's Day... Dat is meer dan een halfjaar geleden. Ik weet niet veel van zwangere vrouwen, maar er is nog niet veel aan Brooke te zien. Het kan niet.

Kan. Niet.

Die. Baby. Kan. Niet. Van. Mij. Zijn.

Ik schiet van het bed af en negeer het heftige trillen van mijn handen als ik naar de deur toe duik.

'O, echt waar?' klinkt Brookes geamuseerde stem achter me. 'Ga je achter haar aan? Hoe wil je dit aan haar uitleggen, liefje?'

Ik draai me woedend om. ‘Ik zweer het je, mens, als je niet opsodemetert uit mijn kamer, smijt ik je eruit.’ Pap heeft altijd gezegd dat een man die zijn hand opheft tegen een vrouw zichzelf verlaagt tot beneden haar voeten. Ik heb dus nog nooit een vrouw geslagen. Die neiging heb ik ook nooit gehad, totdat ik Brooke Davidson leerde kennen.

Ze negeert mijn dreigement en blijft me treiteren, al mijn angsten uitspreken. ‘Wat voor leugens ga je haar vertellen? Dat je me nooit hebt aangeraakt? Dat je me nooit hebt gewild? Hoe denk je dat die meid zal reageren als ze ontdekt dat je de vriendin van je papa hebt genaaid? Denk je dat ze je dan nog wil?’

Ik kijk even naar de nu verlaten deuropening. Er komen gedempte geluiden uit Ella’s slaapkamer. Ik wil de gang door sprinten, maar ik kan het niet. Niet zolang Brooke nog in dit huis is. Stel dat ze naar buiten rent, in haar blote reet, en zegt dat ze zwanger is van mijn kind? Hoe leg ik dat aan Ella uit? Hoe kan ik haar overtuigen? Brooke moet weg zijn voordat ik Ella onder ogen kom.

‘Erúit.’ Ik richt al mijn frustratie op Brooke.

‘Wil je niet eerst weten of de baby een jongetje of een meisje is?’

‘Nee, dat hoef ik niet te weten.’ Ik bekijk haar slanke, naakte lichaam en zie een lichte bolling bij haar buik. Mijn mond vult zich met gal. Brooke is niet het type om dik te worden. Haar looks zijn haar enige wapen. Die bitch liegt dus niet over haar zwangerschap.

Maar dat kind is niet van mij.

Het zou van mijn vader kunnen zijn, maar het is zeer zeker níet van mij.

Ik ruk de deur open en ren naar buiten. ‘Ella!’ roep ik. Ik weet niet wat ik tegen haar ga zeggen, maar alles is beter dan niks zeggen. Ik vervloek mezelf nog steeds omdat ik zo verstarde. Jezus, wat een klootzak ben ik.

Ik kom slippend tot stilstand voor haar slaapkamerdeur. Een snelle blik naar binnen levert niets op. Dan hoor ik het: het lage, hese gegrom van een sportwagen die op zijn staart wordt getrapt. In een vlaag van paniek ren ik de trap aan de voorkant van het huis af, terwijl Brooke achter me kakelend lacht als een heks.

Ik duik op de voordeur af, vergeet dat die op slot zit, en tegen de tijd dat ik hem open heb, is er geen spoor van Ella meer te zien. Ze moet met de geluidssnelheid de oprit af zijn gescheurd. Shit.

De stenen onder mijn voeten herinneren me eraan dat ik alleen een spijkerbroek draag en verder niets. Ik draai me om, ren met drie treden tegelijk de trap op en kom abrupt tot stilstand als Brooke de overloop op stapt.

‘Dat is echt niet mijn kind,’ grauw ik. Als het kind van mij was, zou Brooke die troef al veel eerder hebben uitgespeeld in plaats van hem zo lang achter de hand te houden. ‘Ik denk ook niet dat het van mijn vader is, anders zou je niet naakt in mijn kamer hebben gelegen, als een goedkope hoer.’

‘De vader is wie ik zeg dat hij is,’ zegt ze kil.

‘Waar is je bewijs?’

‘Ik heb geen bewijs nodig. Het is mijn woord tegen het jouwe, en tegen de tijd dat er een eventuele vaderschapstest is gedaan, heb ik al een ring om mijn vinger.’

‘Succes daarmee.’

Ze grijpt mijn arm vast als ik probeer langs haar heen te komen. ‘Ik heb geen succes nodig. Ik heb jou.’

‘Nee. Je hebt mij nooit gehad.’ Ik schud me los. ‘Ik ga op zoek naar Ella. Blijf hier maar zo lang als je wilt, Brooke. Ik ben klaar met jouw spelletjes.’

Haar ijzige stem houdt me tegen voordat ik bij mijn slaapkamer ben. ‘Als jij Callum zover krijgt dat hij me ten huwelijk vraagt, zal ik tegen iedereen zeggen dat het kind van hem is. Maar als je

me niet helpt, zal ik iedereen laten geloven dat het van jou is.’

Ik blijf in de deuropening staan. ‘De DNA-test zal aantonen dat het niet van mij is.’

‘Misschien,’ zegt ze monter, ‘maar het DNA zal wél aantonen dat het een Royal is. Die testen maken niet altijd onderscheid tussen familieleden, vooral niet tussen vaders en zonen. Het zal genoeg zijn om twijfel te zaaien bij Ella. Dus ik vraag je, Reed: wil je dat ik iedereen vertel – dat ik Élla vertel – dat je papa wordt? Want ik doe het echt. Of je kunt akkoord gaan met mijn voorwaarden, dan zal niemand het ooit weten.’

Ik aarzel.

‘Hebben we een deal?’

Ik knarsetand. ‘Als ik dit doe, als ik dit... dit...’ Het kost me moeite om het juiste woord te vinden. ‘...dit idee aan mijn vader verkoop, dan laat je Ella met rust?’

‘Hoe bedoel je?’

Ik draai me langzaam om. ‘Ik bedoel, bitch, dat Ella nooit last krijgt van die bullshit van jou. Je praat niet met haar, zelfs niet om dit uit te leggen.’ Ik gebaar naar haar nu aangeklede lichaam. ‘Je glimlacht, je zegt haar gedag, maar geen onderonsjes.’

Ik vertrouw dat mens niet, maar als ik een regeling kan treffen voor Ella – en ja, ook voor mezelf – dan zal ik het doen. Mijn vader heeft zijn eigen rotzooi gemaakt, dan mag hij het ook zelf opruimen.

‘Deal. Jij bewerkt je vader, en jij en Ella krijgen jullie “lang en gelukkig”.’ Brooke bukt zich lachend om haar schoenen op te rapen. ‘Áls je haar nog terug kunt krijgen.’

HOOFDSTUK 2

Twee uur later word ik gek. Het is al na middernacht en Ella is nog niet terug.

Kan ze gewoon naar huis komen en tegen me schreeuwen, als-jeblijft? Ik moet van haar horen dat ik een klootzak ben en haar tijd niet waard ben. Ik wil haar vuurspugend tegenover me hebben. Ze moet tegen me tekeergaan, me trappen en stompen.

Ik heb haar verdomme nodig.

Ik kijk op mijn telefoon. Ze is al uren weg. Ik bel haar nummer, maar de lijn gaat eindeloos over.

Na nog een keer overgaan word ik doorgeschakeld naar haar voicemail.

Ik app: Waar zit je?

Geen reactie.

Pa is ongerust.

Ik verstuur die leugen in de hoop dat het een reactie oplevert, maar mijn telefoon blijft stil. Misschien heeft ze mijn nummer geblokkeerd? Die gedachte doet zeer, maar het is geen totaal gestoord idee, dus ren ik naar de kamer van mijn broer. Ella kan ons niet allemaal hebben geblokkeerd.

Easton slaapt nog, maar zijn telefoon ligt aan de oplader op zijn nachtkastje. Ik pak het toestel en typ nog een berichtje. Ella mag Easton graag. Ze heeft zijn schuld afbetaald. Ze zal toch wel op Easton reageren?

Hé. Reed zei dat er iets was gebeurd. Alles oké?

Niets.

Misschien heeft ze haar auto ergens geparkeerd en loopt ze over het strand? Ik stop de telefoon van mijn broer ook in mijn zak, voor het geval dat ze besluit contact met hem op te nemen, en haast me naar het terras achter het huis.

De kust is helemaal verlaten, dus ren ik naar het terrein van de Worthingtons, vier huizen verderop. Daar is ze ook niet.

Ik kijk om me heen, langs de rotsige kust, naar de oceaan, en zie niets. Niemand. Geen voetafdrukken in het zand. Niks.

De frustratie maakt plaats voor paniek als ik terugren naar het huis en in mijn Range Rover stap. Met mijn vinger op de startknop tik ik snel met mijn vuist op het dashboard. Denk na. Denk na. Denk ná.

Valerie. Ze moet bij Valerie zijn.

Binnen tien minuten sta ik met stationair draaiende motor voor Vals huis, maar ik zie geen spoor van Ella's blauwe cabrio in de straat. Ik laat de motor van de Rover draaien, spring eruit en loop snel over de oprit. Ella's auto staat ook niet achter het huis.

Ik kijk weer op mijn telefoon. Geen berichten. En ook niet op Eastons toestel. Volgens het schermpje begint mijn footballtraining over twintig minuten, en dat betekent dat Ella wordt verwacht bij de bakkerij waar ze werkt. We rijden er meestal samen naartoe. Zelfs toen ze haar auto al had – een cadeau van mijn vader – reden we er nog samen naartoe.

Ella zei dat het was omdat ze niet van autorijden hield. Ik zei tegen haar dat het gevaarlijk was om zo vroeg op de ochtend te rijden. We vertelden elkaar leugens. We logen tegen onszelf om-

dat we geen van beiden bereid waren de waarheid toe te geven: we konden niet bij elkaar wegblijven. Tenminste, zo was het voor mij. Vanaf het moment waarop ze de deur binnenkwam, met die grote ogen en behoedzame hoop, kon ik niet bij haar wegblijven.

Mijn intuïtie schreeuwde me toe dat ze problemen zou opleveren. Mijn intuïtie had het mis. Zij leverde geen problemen op, maar ik. Dat doe ik nog steeds.

Reed, de vernietiger.

Het zou een coole bijnaam zijn als het niet mijn en haar leven was dat ik vernietigde.

De parkeerplaats bij de bakkerij is verlaten als ik aankom. Na vijf minuten non-stop op de deur bonzen, verschijnt de eigenares – Lucy heet ze, geloof ik – en kijkt me fronsend aan.

‘We gaan pas over een uur open,’ laat ze me weten.

‘Ik ben Reed Royal, Ella’s...’ Wat ben ik? Haar vriendje? Haar stiefbroer? Wat? ‘Vriend.’ Verdomd, zelfs dat ben ik niet eens. ‘Is ze hier? Er is een noodgeval in de familie.’

‘Nee, ze is niet komen opdagen.’ Lucy’s voorhoofd rimpelt bezorgd. ‘Ik heb haar gebeld, maar ze neemt niet op. Ze is zo’n goede medewerkster, ik dacht dat ze misschien ziek was en zelf niet kon bellen.’

De moed zinkt me in de schoenen. Ella heeft nog nooit een dag bij de bakkerij gemist, ook al moet ze er idioot vroeg voor opstaan en bijna drie uur werken nog voordat school begint.

‘O, oké, dan ligt ze zeker thuis in bed,’ mompel ik, terwijl ik achteruitloop.

‘Wacht even,’ roept Lucy me na. ‘Wat is er aan de hand? Weet je vader dat Ella vermist wordt?’

‘Ze wordt niet vermist, mevrouw,’ roep ik terug, al halverwege op weg naar mijn auto. ‘Ze is thuis. Zoals u zei. Ziek. In bed.’

Ik scheur de parkeerplaats af en bel de coach. ‘Ik ga het niet redden naar de training. Noodgeval in de familie,’ herhaal ik.

Ik sluit de scheldkanonnade van coach Lewis buiten. Na een paar minuten kalmeert hij. ‘Oké, knul. Maar ik verwacht je hier morgen heel vroeg in uniform te zien.’

‘Ja, meneer.’

Thuis zie ik dat onze huishoudster Sandra er al is om het ontbijt klaar te maken.

‘Heb jij Ella gezien?’ vraag ik aan de mollige brunette.

‘Nee.’ Sandra kijkt op de klok. ‘Ze is om deze tijd meestal al weg. En jij ook, trouwens. Wat is er aan de hand? Moet je niet trainen?’

‘De coach had een noodgeval in de familie,’ lieg ik. Ik ben zo verrekke goed in liegen. Het wordt bijna een tweede natuur als je elk uur van elke dag de waarheid verbergt.

Sandra klakt met haar tong. ‘Hopelijk is het niet al te ernstig.’

‘Dat hoop ik ook,’ antwoord ik. ‘Dat hoop ik ook.’

Boven ga ik de kamer in waar ik had moeten kijken voordat ik de deur uit rende. Misschien is ze daar naar binnen geslopen terwijl ik haar liep te zoeken. Maar Ella’s slaapkamer is doodstil. Haar bed is nog opgemaakt. Het bureau is keurig opgeruimd.

Ik kijk in haar badkamer, die ook onaangeroerd lijkt. Hetzelfde geldt voor de kast. Al haar spullen hangen aan houten hanger-tjes. Haar schoenen staan in een net rijtje op de vloer. Er liggen nog ongeopende dozen en tassen vol met kleding die Brooke waarschijnlijk voor haar heeft uitgezocht.

Terwijl ik probeer me niet al te rot te voelen omdat ik haar privacy schend, kijk ik in haar nachtkastje: leeg. Ik heb haar kamer een keer doorzocht, toen ik haar nog niet vertrouwde, en ze had altijd een dichtbundel en een herenhorloge in het nachtkastje liggen. Dat horloge was precies hetzelfde als het klokje van mijn vader. Ella’s horloge was van mijn vaders beste vriend Steve geweest, haar biologische vader.

Ik blijf midden in de kamer staan en kijk om me heen. Er is

niets wat verraadt dat ze hier is geweest. Niet haar telefoon. Niet haar boek. Niet haar... O, verdomme, haar rugzak is ook weg.

Ik ren de kamer uit, door de gang naar Eastons kamer.

‘East, wakker worden. East!’ zeg ik scherp.

‘Wat?’ Hij kreunt. ‘Is het al ochtend?’ Zijn ogen gaan open en hij knippert. ‘O shit. Ik ben laat voor de training. En waarom ben jij hier nog?’

Hij schiet zijn bed uit, maar ik grijp zijn arm vast voordat hij kan wegrennen. ‘We gaan niet trainen. Coach weet het al.’

‘Wat? Waarom –’

‘Laat dat maar even zitten. Hoeveel schuld had je?’

‘Wat?’

‘Hoeveel schuld had je bij die bookmaker?’

Hij kijkt me met knipperende ogen aan. ‘Achtduizend. Hoezo?’

Ik reken snel. ‘Dat betekent dat Ella nog ongeveer twee ruggen overheeft, toch?’

‘Ella?’ Hij fronst zijn voorhoofd. ‘Wat is er met haar?’

‘Ik denk dat ze weg is.’

‘Waarheen?’

‘Weggelopen. Ervandoor,’ grom ik. Ik zet me af van het bed en been naar het raam. ‘Pap had haar betaald om bij ons te blijven. Hij heeft haar tienduizend gegeven. Denk erover na, East. Hij moest een wees die als stripper de kost verdiende tien ruggen betalen om bij ons te komen wonen. En hij was waarschijnlijk van plan haar dat elke maand te betalen.’

‘Waarom is ze weggegaan?’ vraagt hij verward, nog half slapend.

Ik blijf uit het raam staren. Als zijn dufheid eenmaal wegtrekt, snapt hij het wel.

‘Wat heb je gedaan?’

Yep, daar gaan we.

De vloer kraakt terwijl hij razendsnel door de kamer schiet. Achter me hoor ik hem binnensmonds vloeken terwijl hij zich aankleedt.

‘Doet er niet toe,’ zeg ik ongeduldig. Ik draai me om en geef een opsomming van de plekken waar ik al ben geweest. ‘Waar denk jij dat ze is?’

‘Ze heeft genoeg geld voor een vliegticket.’

‘Maar ze is zuinig met haar geld. Ze heeft er amper iets van uitgegeven terwijl ze hier was.’

Easton knikt peinzend. Dan kijken we elkaar aan en beginnen tegelijkertijd te praten, bijna alsof wij de tweeling van de gebroeders Royal zijn in plaats van onze broertjes Sawyer en Sebastian. ‘Gps.’

We bellen de gps-dienst van Atlantic Aviation, omdat mijn vader het systeem laat installeren in elke auto die hij koopt. De hulpvaardige assistente laat ons weten dat de nieuwe Audi S5 bij het busstation geparkeerd staat.

We zijn de deur al uit voordat ze het adres begint op te sommen.

‘Ze is zeventien. Ongeveer zo groot.’ Ik hou mijn hand onder mijn kin terwijl ik Ella beschrijf aan de kaartjesverkoopster. ‘Blond haar. Blauwe ogen.’ Ogen als de Atlantische Oceaan. Stormachtig grijs, koel blauw, peilloos diep. Ik heb mezelf meer dan eens verloren in die blik. ‘Ze heeft haar telefoon achtergelaten.’ Ik steek mijn mobiel omhoog. ‘We moeten hem bij haar brengen.’

De kaartjesverkoopster klakt met haar tong. ‘O ja. Ze had zo’n haast om weg te komen. Ze heeft een kaartje naar Gainesville gekocht. Haar grootmoeder is overleden, weet je.’

East en ik knikken allebei. ‘Hoe laat is de bus vertrokken?’

‘O, uren geleden. Ze zal er nu al wel zijn.’ De kaartjesverkoopster schudt droevig haar hoofd. ‘Ze hilde alsof haar hart ge-

broken was. Dat zie je bijna niet meer, jongeren die zo veel om oude mensjes geven. Het was lief. Ik had verschrikkelijk veel medelijden met haar.'

Naast me balt East zijn vuisten. De woede straalt van hem af. Als we nu alleen waren, zou een van die vuisten mijn gezicht raken.

'Bedankt, mevrouw.'

'Graag gedaan, lieverd.' Ze knikt ten afscheid.

We lopen het gebouwtje uit en blijven staan bij Ella's auto. Ik steek mijn hand uit, en Easton kwakt haar reservesleutel erin.

Binnen vind ik haar eigen sleutel in de middenconsole, samen met haar dichtbundel, waar het eigendomsbewijs van de auto tussen is gestopt. Haar telefoon heeft ze in het dashboardkastje achtergelaten, en al mijn ongelezen appjes zijn erop te zien.

Ze heeft alles achtergelaten. Alles wat met de Royals te maken heeft.

'We moeten naar Gainesville,' zegt Easton vlak.

'Weet ik.'

'Gaan we het aan pap vertellen?'

Als we Callum Royal hierbij zouden betrekken, zouden we zijn vliegtuig kunnen nemen. Dan zouden we er met een uurtje zijn. Anders is het zesenhalf uur rijden.

'Weet ik niet.' De drang om haar te vinden is wat afgenomen. Ik weet nu waar ze is. Ik kan bij haar komen. Ik moet alleen uitvogelen welke aanpak de beste is.

'Wat heb je gedaan?' vraagt mijn broer nog een keer.

Ik ben nog niet klaar voor de golf van haat die hij mijn kant op zal sturen, dus hou ik mijn mond.

'Reed.'

'Ze heeft me betrappt met Brooke,' zeg ik hees.

Zijn mond valt open. 'Brooke? Paps Brooke?'

'Ja.' Ik dwing mezelf hem aan te kijken.

‘Wat vertel je me verdomme nou? Hoe vaak heb je het met Brooke gedaan?’

‘Een paar keer,’ beken ik. ‘Maar de laatste tijd niet meer. En zeker niet vannacht. Ik heb haar niet aangeraakt, East.’

Zijn kaak is gespannen. Hij wil me dolgraag een mep verkopen, maar doet het niet. Niet in het openbaar. Hij kreeg steeds weer hetzelfde te horen van mam: *Hou de naam Royal smetvrij, jongens. Afbreken is makkelijk, maar opbouwen zo veel moeilijker.*

‘Ik zou je aan je ballen moeten ophangen en je laten bungelen.’ Hij spuugt aan mijn voeten. ‘En als je Ella niet gauw terughaalt, sta ik vooraan de rij.’

‘Dat snap ik.’ Ik probeer rustig te blijven. Het heeft geen zin om boos te worden. Geen zin om deze boot te laten omslaan. Geen zin om te brullen, ook al zou ik het liefst al mijn woede en zelfminachting uitschreeuwen.

‘O ja?’ Hij snuift walgend. ‘Dus het kan je geen moer schelen dat Ella in een of ander universiteitsstadje is en dat er dronken kerels aan haar zitten?’

‘Ze is een taaie. Ik weet zeker dat het goed met haar gaat.’ Die woorden klinken zo belachelijk dat ik bijna kokhals als ze mijn mond uitkomen. Ella is een prachtige meid, en ze is helemaal alleen. Er valt niet te voorspellen wat er met haar zou kunnen gebeuren. ‘Wil je haar auto thuis neerzetten voordat we naar Gainesville gaan?’

Easton gaapt me aan.

‘Nou?’ vraag ik ongeduldig.

‘Tuurlijk. Waarom niet?’ Hij rukt de sleutel uit mijn hand. ‘Ik bedoel, wat maakt het uit dat ze een lekkere zeventienjarige meid alleen is, met bijna tweeduizend dollar cash in haar zak?’ Mijn handen ballen zich tot vuisten als hij dat zegt. ‘Er zal heus geen methjunkie naar haar kijken en denken: “Dat is een gemakkelijke prooi. Die griet van een meter zestig lang die nog niet eens

zoveel weegt als mijn been zal mij niet van zich af slaan” – ik krijg moeite met ademen – ‘en elke kerel die ze tegenkomt, heeft vast niks dan goeie bedoelingen. Niemand zal haar een donker steegje in sleuren en haar verkrachten of –’

‘Hou je bek!’ brul ik.

‘Eindelijk.’ East gooit zijn handen in de lucht.

‘Hoe bedoel je?’ Ik hijg bijna van razernij. Door de beelden die Easton schilderde met zijn woorden wilde ik in de Hulk veranderen en naar Gainesville rennen, en alles op mijn pad slopen tot ik haar heb gevonden.

‘Je gedraagt je de hele tijd alsof ze niks voor je is. Misschien ben jij van steen, maar ik mag Ella graag. Ze... ze was goed voor ons.’ Zijn verdriet is bijna tastbaar.

‘Ik weet het.’ De woorden worden mijn keel uit gerukt. ‘Ik weet het, verdomme.’ Mijn keel verstrakt zo dat het pijn doet. ‘Maar... wij waren niet goed voor háár.’

Gideon, onze oudste broer, probeerde me dat van het begin af aan al te vertellen. *Blijf bij haar uit de buurt. Ze heeft geen behoefte aan ons soort drama. Ruïneer haar leven niet zoals ik het leven van...*

‘Wat bedoel je daar nou weer mee?’

‘Wat ik zeg. We zijn vergif, East. Stuk voor stuk. Ik ben met paps vriendin naar bed geweest om hem terug te pakken omdat hij zo’n eikel was tegen mam. De tweeling is betrokken bij shit waar ik niet eens van wil weten. Jouw gokverslaving loopt uit de hand. Gideon wordt...’ Ik stop. Gid leeft nu in zijn eigen hel, maar dat hoeft Easton niet te weten. ‘We hebben een schroefje loszitten, man. Misschien is ze beter af zonder ons.’

‘Dat is niet waar.’

Maar ik denk dat het misschien wel waar is. We zijn niet goed voor haar. Het enige wat Ella ooit heeft gewild, is een gewoon, normaal leven. Dat zal ze niet krijgen in huize Royal.

Als ik niet zo ontzettend egoïstisch was, zou ik weglopen. Ik

zou East ervan overtuigen dat het het beste voor Ella is om zo ver mogelijk bij ons uit de buurt te zijn.

Maar ik hou mijn mond en overpeins wat ik tegen haar ga zeggen als we haar vinden.

‘Kom mee. Ik heb een idee.’ Ik draai me om en loop naar de ingang.

‘Ik dacht dat we naar Gainesville gingen,’ mompelt East.

‘Dit bespaart ons de rit.’

We lopen regelrecht door naar het kantoor van de beveiliging, waar ik de bewaker een honderdje toestop en hij ons toegang geeft tot de camerabeelden uit Gainesville. De man spoelt de opnamen terug naar het moment dat de bus uit Bayview aankomt, en mijn hart verkrampst terwijl ik de passagiers bekijk. Het zakt naar mijn maag als ik beseft dat geen van die passagiers Ella is.

‘Hoe kan dat nou?’ roept East als we tien minuten later het busstation verlaten. ‘De kaartjesverkoopster zei dat Ella in die bus zat.’

Mijn kaken zijn zo gespannen dat ik amper een woord kan uitbrengen. ‘Misschien is ze bij een eerdere halte uitgestapt.’

We lopen terug naar de Rover en stappen in. ‘En nu?’ vraagt hij, terwijl hij me met dreigend samengeknepen ogen aankijkt.

Ik haal mijn hand door mijn haar. We kunnen wel langs elk busstation op de route rijden, maar ik vermoed dat dat geen zin heeft. Ella is slim, en ze is gewend aan vluchten. Ze is het gewend om halsoverkop haar woonplaats te verlaten en weer een nieuw leven te beginnen. Dat heeft ze van haar moeder geleerd.

Een volgende vlaag van misselijkheid draait rond in mijn maag als me nog iets anders te binnen schiet. Zal ze weer bij een strip-tent gaan werken? Ik weet dat Ella zal doen wat ze moet doen om te overleven, maar de gedachte dat ze haar kleren uittrekt voor een stel smerige geilaards laat mijn bloed koken.

Ik moet haar vinden. Als haar iets zou overkomen omdat ik haar heb verjaagd, zou ik niet met mezelf kunnen leven.

‘We gaan naar huis,’ verklaar ik.

Mijn broer kijkt geschrokken. ‘Waarom?’

‘Pap kent een detective. Die zal haar een stuk sneller kunnen vinden dan wij.’

‘Hij gaat helemaal door het lint.’

Je meent het. En ik zal de brokstukken zo goed mogelijk proberen te lijmen, maar op dit moment is Ella terugvinden belangrijker.

Lees verder in *Verraad*.

Voor de fans die net zo dol zijn op deze serie als wij.

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Royals – Broken Prince*

Verschenen bij EverAfter Romance

© 2016 Erin Watt

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4316 8 (e-book 978 90 261 4317 5)

NUR 285